

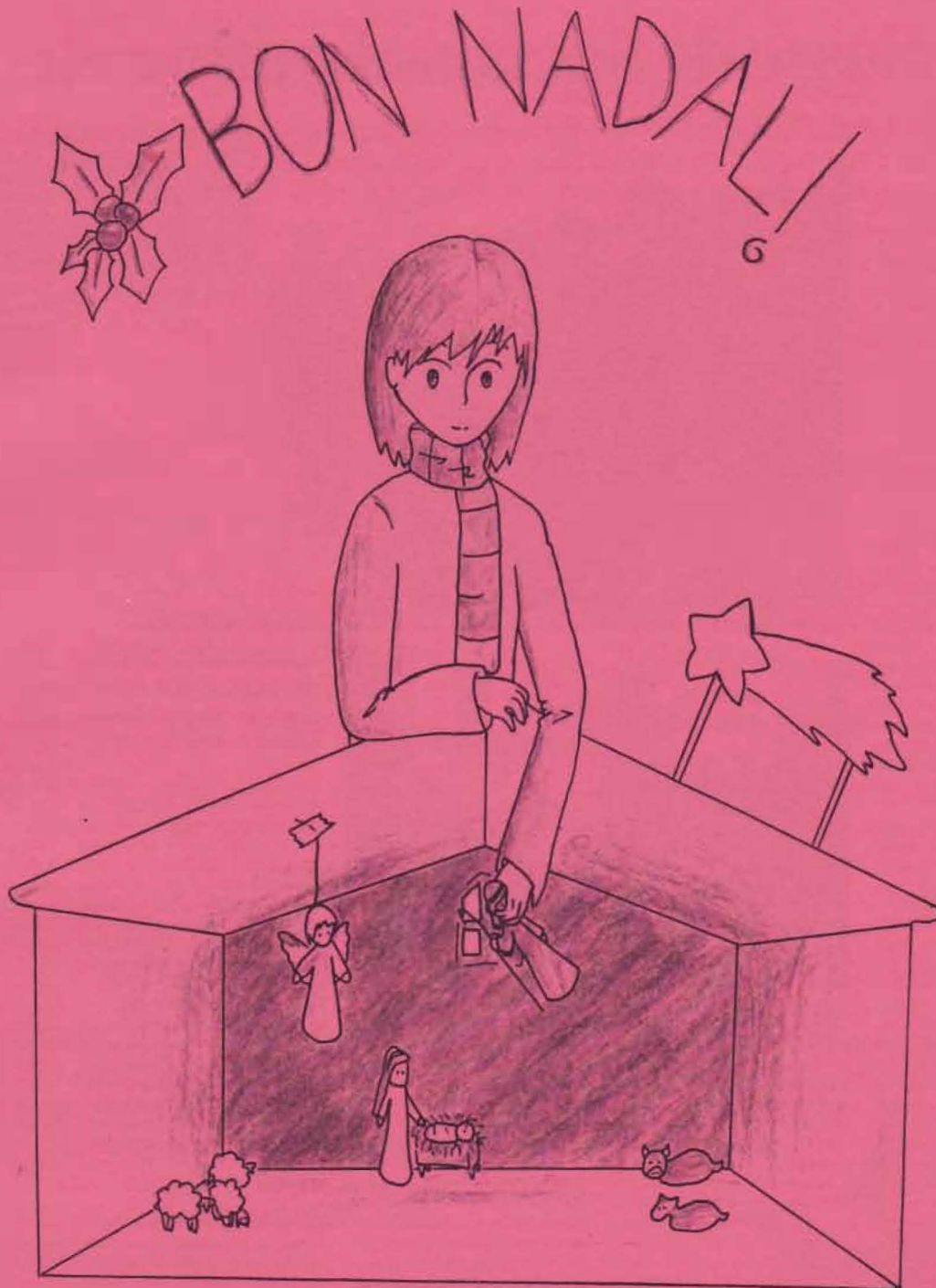
SETZE PLANES

Desembre 2010

Revista escolar N° 34 2010/11

Col·legi Santa Maria

Educació Secundària Obligatòria

MARINA NAVARRO
2n ESO B

El Col·legi Santa Maria de Blanes us desitja
Bon Nadal i Feliç Any 2011

CAMPANYA A LES AULES ■ El col·legi Santa Maria de Blanes ha endegat una campanya electoral alternativa entre els alumnes de tercer i quart d'ESO com una manera innovadora d'apropar la política als joves i que en puguin conèixer els detalls d'una campanya. Els alumnes, dividits en vuit partits, han escollit un candidat i han confeccionat els cartells, discurs i propaganda. Les eleccions seran el 29 de novembre.

De la classe de Socials al míting electoral

► Els alumnes del col·legi Santa Maria de Blanes organitzen unes «eleccions paral·leles» amb candidats, cartells i debats

BLANES | JORDI VERA

■ La maquinària electoral ja s'ha posat en funcionament. Cadascú sap què ha de fer i les hores passen sense esperar. Uns enganxen els cartells, els altres retallen i confeccionen la propaganda i els candidats han de començar a preparar el seu discurs. Al col·legi Santa Maria de Blanes ja s'ha endegat el compte enrere per escollir el proper president a la Generalitat. En aquest cas, però, les eleccions seran el dilluns 29 de novembre, i, per tant, coincidirán amb el Barça-Madrid, però no interferirà perquè els electors seran els alumnes d'ESO del Santa Maria.

Aquest centre de Blanes ha organitzat una campanya alternativa entre els seus alumnes de tercer i quart d'ESO com una manera innovadora d'apropar la política als més joves i fer viure en la seva pell tot el transcurs d'una comtesa electoral. No és el primer cop que ho fan, però en aquesta ocasió s'hi han implicat molts més alumnes. Des de l'inici de la campanya, la setmana passada, els alumnes dediquen les hores de Socials –tres a la setmana– i la tutoria –una més– a preparar els diferents elements electorals. Aquests dies, gran part de la seva vida escolar està enfocada a les eleccions del dia 29.

Els professors van dividir cadascuna de les classes, en total quatre, en dos grups i es va atorgar un partit polític a cada un d'aquests grups a l'atzar. L'elecció es va fer totalment a sorts a través d'un sorteig amb papers, que el delegat de cada classe escollia d'una petita selecció. En total en van ser vuit. «Com que havien de ser vuit partits, perquè en volem dos per classe, vam escollir els sis que tenen representació al Parlament, Reagrupament i Solidaritat Catalana, perquè el Joan Laporta és una persona molt mediàtica», explica Conxita Palanques, professora de Socials i impulsora de la iniciativa. Un cop constituïts els partits, doncs, calia triar un candidat entre els membres del grup i en aquest cas ho van fer els mateixos

Els vuit candidats a les eleccions i campanya alternativa que organitza l'escola Santa Maria de Blanes.

Representants de diferents partits enganxen els cartells.

alumnes. «El candidat el triaven entre ells i, en alguns casos, per als professors l'elecció ha estat molt sorprenent. Hi ha de tot: persones molt extrovertides, d'altres de més callades i en diversos casos han escollit el bon estudiant de la classe», comenta.

Els alumnes creuen que és una molt bona manera de conèixer una mica més els detalls d'una campanya i la política en general. «Jo mai he sabut res de política i m'està servint molt per saber més detalls i com funciona tot», comenta Laura Gutiérrez, alumna de

l'institut i candidata de Solidaritat Catalana. «Tens l'oportunitat d'aprendre moltes coses que no saps», afegeix l'Adrià, un altre dels candidats. El treball, a més, trenca tòpics i afavoreix el companyerisme. «Sempre m'ha semblat molt avorrida la política i ara, en canvi, amb aquest treball em sembla més dinàmica i m'ho passo bé», explica Júlia Gerez, candidata d'ICV.

«Ens fem amb gent que gairebé ni coneixiem», afegeix Gutiérrez.

Fins ara, els alumnes han escollit els candidats, han visitat els partits que representen a les seves seves

Els candidats celebraran el proper dilluns un debat davant de tota l'escola

de Blanes i han fet els cartells i la propaganda. El següent pas ha de ser la confecció del discurs de cada un dels candidats per al primer i únic debat electoral, que es farà el proper dilluns davant de tots els alumnes d'ESO, que són els electors. «El discurs del proper dilluns estarà basat en el programa electoral del partit que els hagi tocat, malgrat que no combreguin amb les idees», subratlla Palanques. Això no és un problema per als alumnes, sinó una manera de conèixer totes les opcions. De fet, així és com ho veu Pau Noalart, candidat del PP: «Jo tiro més a l'esquerra, però és una bona manera de conèixer més a fons els partits que no són els teus».

El nebot de Camacho, a C's

L'atzar ha volgut fer encreuaments curiosos entre partits i candidats. És el cas, per exemple, del nebot de la candidata del PP a la presidència de la Generalitat, Alicia Sánchez-

Camacho, que li ha tocat ser el cap de llista de Ciutadans. Per ser més exactes, el partit li va tocar i els seus companys el van escollir candidat. «Em van escollir perquè sóc el nebot de l'Alicia Sánchez-Camacho», comenta, entre riures, Adrià Sánchez-Camacho. «La meua tieta encara no ho sap, perquè amb la campanya no tenim gaire temps per parlar», afegeix.

El de l'Adrià no és l'únic cas curiós. Al Pau Noalart li ha tocat ser candidat del PP i també té familiars a la política. «La meua germana és la cap de les JERC a Blanes i a mi m'ha tocat ser el candidat pel PP. De fet, a ella també li va tocar el PP i va guanyar les eleccions», comenta Noalart. «Espero poder-les guanyar jo també», afegeix.

Encara que siguin unes eleccions simulades, la rivalitat es respira als mateixos passadissos. Passejant per l'escola es pot veure com els representants d'ERC li han tapat la cara a Alicia Sánchez-Camacho, candidata del PP, amb una enganxina demanant el vot per la seva formació. A més, els professors expliquen que, en tot el que fan, els alumnes mantenen la rivalitat. La setmana passada, per exemple, que van anar d'excursió a Barcelona, els nois i noies celebraven amb eufòria quan passaven per davant d'un cartell del seu partit. A més, al micròfon de l'autocar anaven fent propaganda de cadascun dels partits.

Tot es resoldrà el dia de les eleccions. La professora de socials comenta que fins i tot tindran una urna de veritat, que els cedirà l'alcalde de Malgrat. «Tot ha de ser el més real possible», comenta Palanques. En aquest sentit, els alumnes hauran de portar una documentació per poder exercir el seu dret a vot. «El dia 29 tots els alumnes d'ESO hauran de venir documentats. El que passa és que molts encara no tenen DNI, per tant, hem establert que poden portar el carnet de la biblioteca o, fins i tot, el carnet del Club Súper», afirma Palanques. La campanya ha començat i el 29 sortirem de dubtes.

Reportatge publicat al Diari de Girona
Dimarts 16 de novembre de 2010

Pensava jo en la revista, quan, sense saber per què, potser perquè quan s'acosta Nadal i tothom pensa en la família, m'ha vingut a la memòria un conte d'un tal Bruno Ferrero. Us ho explico a la meua manera, i espero ser fidel, de manera que no perdi res del que vol dir. Ací va:

El títol és "Comprar un fill" i diu que *"una jove parella va entrar a una gran botiga de joguines de la ciutat. Ambdós es van entretenir mirant les joguines alineades en les prestatgeries. N'hi havia de tota mena. No arribaven a decidir-se. Se'ls va acostar una dependenta molt simpàtica.*

- Si us plau, - li va dir la dona - tenim una nena molt petita, però estem gairebé tot el dia fora de casa i, de vegades, fins i tot de nit.

- És una nena que quasi bé mai somriu - va continuar l'home- Voldríem comprar-li una cosa que la fes feliç, alguna cosa que li donés alegria encara que estigués sola...

- Ho sento - va somriure la dependenta amb gentilesa -. Però aquí no venem pares."

La veritat és que no puc fer cap comentari. Són aquelles històries que si les comentes les podries trair. Penso només en la nena que mai no somriu i en tants nens i nenes que somriuen a causa de les joguines. Un somriís de plàstic i com per a tenir alguna cosa que portar-se a la boca de l'ànima, suposo. Nenes i nenes que, segurament, ho tenen tot, però els hi falta el principal. Ja sabeu i punt.

Bé, som a finalitzar del primer trimestre i escric per a ressumir el que hem fet a pastoral. La salut dels projectes iniciats el setembre i "lo que te rondaré morena" dels que encara ens queden per fer.

Us diré que dels dos voluntariats socials, o sigui visita i atenció a minusvàlids i apadrinament acompanyat als avis, tenim una bona colla de quart i tercer de l'E.S.O. Nois i noies que van i vénen mentre vénen i van cada dos per tres a donar-se sense més motius que sortir d'ells mateixos i de les seves coses, per entrar a allò més important com el descobriment que els altres són també cosa nostra. Gràcies "majetes".

També tenim una bona colla de primer i algú de segon al voluntariat d'aprenentatge. Ara per ara estem preparant la visita a l'Asil i les Nadales que cantarem, amb l'alegria de saber-nos útils en l'ofici d'estimar.

Tanmateix preparem la recollida d'aliments i la primera campanya d'apadrinaments, o sigui, tarda esportiu-cultural solidària. Al darrere queda el Domund i els pastís solidari, que ha batut rècord de participació i entusiasme. Sigui.

Ho signo i segello avui, quan encara no és Nadal, però ja s'acosta per la cantonada més propera, la dels que col·laboren a la construcció d'un món que encara té esperança.

Ah!.. i Bon Nadal

Costumari Nadalenc.

La Nit de Nadal (24 de desembre)

Ja fa uns segles, per això que per Nadal hem de ser més conscients de la pobresa que hi ha al món, havia estat molt estesa l'anomenada "Caritat dels quaranta pans". Consistia en fer almoïna d'un pa a quaranta pobres, per tal que tinguessin assegurat el pa per l'assenyalat dia. Lògicament, la mida de cada pa diferia de l'estatus econòmic de cada família. Fins i tot, a les nostres terres de Girona, era corrent fer almoïna de pa a tants pobres com truquessin a la nostra porta. D'aquí aquella dita que "El forn, per Nadal, no para un instant".

El Tió

Abans del sopar de Nadal se sol fer cagar el tió (tot i que cada cop s'estila més de fer-ho el dia 25 abans del dinar de Nadal). La mainada, proveïda de bastons, el copeja fortament mentre canta una cançó que no sempre és la mateixa, depenent de la comarca: "Caga tió, tió del bo, si no, et dono un cop de bastó" ... (hi ha moltes variants). No cal dir que el tió (que com molt bé saps és un tronc, o una soca d'alzina) se'l sol abrigar amb una manta, perquè no es refredi. Abans de començar a fer cagar el tió, els nens se'n van a una habitació propera a resar tres parenostres (el temps que tens per posar els regals). Llavors, un cop els infants han copejat el tió, es destapa la manta i es veu amb sorpresa els presents. La quitxalla tornarà tantes vegades com calgui a l'habitació a resar, tot dependrà de l'estat "digestiu" del tió.

Cal dir, que els regals típics que "caga" aquest simpàtic tronc són llaminadures, torrons i els postres del sopar (o del dinar) de Nadal. La febre consumista que ens invadeix, ha fet que el tió regali ara fins i tot bicicletes o jocs tipus "play stations"! Per fer més divertit el "caga tió", se sol posar alguna cosa curiosa a l'última cagada per fer entendre a la mainada que és l'última.

Nadal (25 desembre)

Nadal és també la festa dels pastors. Recorda que un àngel va anunciar a uns pastors el naixement de Jesús i que quan van arribar a Betlem van fer companyia durant tota la nit a la Mare de Déu a Josep i al Nen Jesús. És per això que antigament els pastors tenien un paper important en els oficis religiosos del dia. Era tant el protagonisme que tenien els pastors, que fins i tot baixaven de la muntanya de bon matí i trucaven les portes de totes les cases del poble fent saber que el Nen Jesús havia nascut. D'entre ells, hi havia un noi jove que feia de rabadà i que cantava alguna cançó de Nadal.

La Missa de Nadal.

Si hi ha una missa important en el calendari litúrgic, aquesta és la de Nadal. Fins i tot es feia córrer la veu que aquella persona que mai havia pogut anar a Missa la resta de l'any, la d'avui li valia per totes les altres, d'aquí el refrany que "La Missa de Nadal per tot l'any val". La Missa de Nadal és una de les més concorregudes de l'any (potser la que més). A l'interior de l'església, en el presbiteri (lloc on hi ha situat l'altar), existeix un petit pessebre amb el Nen Jesús i normalment, enmig de la funció és normal que es canti alguna Nadala.

Durant l'ofici es fan ofrenes al Nen Jesús (si és que no s'havien fet la nit abans amb la Missa del Gall).

El dinar de Nadal.

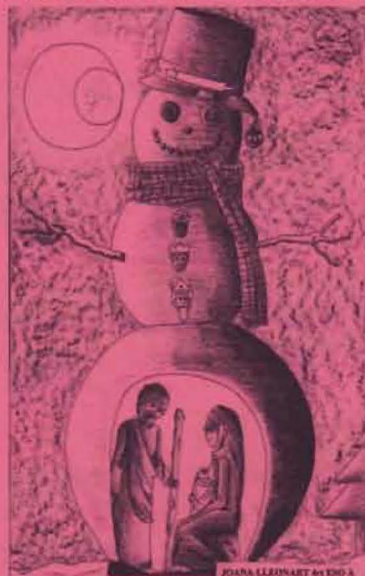
Estaràs d'acord amb mi que el Nadal és la festa més alegre de l'any pels qui la poden celebrar amb la família al costat d'una taula ben parada, i la més trista pels qui no en tenen o se'n troben allunyats. No és estrany que en algunes ocasions el dia de Nadal sigui una jornada trista quan a la teva taula no es pot reunir l'àvia que va morir fa uns anys, o l'avi; o aquella persona que ens va deixar per una malaltia o per un accident de cotxe: un germà, un cosí, un tiet ... Malgrat tot, crec que si ens passa això, hem de ser conscients que aquell que ens ha deixat, voldria que avui tots els qui restem junts fóssim feliços, per això, si et trobes en un cas semblant, des d'aquí et dono ànims i viu una jornada familiar amb amor.

El menjar més típic d'avui a les nostres comarques són els canalons o l'escudella amb galets de primer, i el Gall de segon plat. D'aquí aquella cançó: "Ara ve Nadal, matarem el Gall i a la tia Pepa li donarem un tall". Per postres no hi poden faltar les neules. Aquest producte està fet d'una pasta fina de farina amb sucre i s'elabora des de fa molts segles; de fet ja es menjava el segle XIII, quan el rei Jaume I va convidar en un àpat a més d'un centenar de persones i en va servir per postres. Però... no eren cilíndriques com ara, sinó planes i amb inscripcions. El fet que siguin cilíndriques ha vingut posteriorment i sembla que vulguin ser la representació de les teranyines que penjaven del sostre a la coveta on va néixer Jesús. Després de les neules es mengen els torrons que han succeït les coques amb mel ben torrades que es feien amb anterioritat. Atenció, perquè els torrons també són molt antics, ja que es tenen notícies d'ells des del segle XV. Antigament, els torrons eren fets només de pinyons i mel. Ara n'hi ha de tot tipus ... I després dels torrons vi i cava.

A l'àpat no hi pot faltar al final de tot, el vers de Nadal que reciten els més menuts de la taula i que han après a l'escola.

Els pessebres.

Encara avui es conserva la tradició d'anar a veure els pessebres casolans que han fet els nostres veïns a les seves cases i que estan instal·lats normalment al menjador. Recorda que pessebre equival a "menjadora" (lloc on hi mengen els animals d'una quadra) i on va ser posat el Nen Jesús a l'establa (o cova) de Betlem. De fet, el Pessebre va ser consagrat i promocionat per Sant Francesc d'Assís al segle XIII quan va posar unes figures a imitació de Josep, Maria i Jesús. Després n'ha vingut tot l'adornament dels pastors, de la dona que fila, els Reis Mags, la berenada dels pastors, un riu, uns animalets, les cases ... que més que un autèntic pessebre s'ha convertit en un quadre artístic natural que tothom hi mira de posar la seva mestria. La veritat és que n'hi han de molt ben fets i originals.

JOANA LLEINART DE ENO A